

ר"ח תמוז-תשפ"ג

זוּקָת

מִן הַכּוֹז אֶל הַפּוֹעֵל – בְּעִקְבוֹת הַשִּׁיעוֹר הַשְּׁבוּעִי לַפְּרִשָׁת זֻקָת
כָּללִים שֶׁל "עֵץ זַיִים" לְהַתְנַחֲלוֹת בַּחוּדֵשׁ תַּמוּז

אֲנַחְנוּ בִּרְ"ח תַּמוּז. רְ"ח הוּא יוֹם טוֹב. לֹא אֹמְרִים תַּחֲנוּן, אֹמְרִים 'עֲלֶה וּבֹא', וּסְוֵעִים
בְּבֶשֶׁר וּבִיּוֹן. עִם זֹאת, אֲנַחְנוּ נִכְנָסִים לִשְׁנֵי חֳדָשִׁים לֹא פְּשׁוּטִים בְּכֻלָּל.

בַּשִּׁיעוֹר זֶה נִיגַע בְּדַבָּרִים שֶׁבִּדְר"כ לֹא נִכְנָסִים אֲלֵיהֶם, כִּי הֵם לֹא מַהֲדִיבֻרִים ה'חֲגִיוֹנִיִּים'.

כּוֹלְנוּ חַיִּים אֶת מִירוֹץ הַחַיִּים בְּיוֹמֵינוּ. בֵּין אִם עֵיקַר עִיסוּקְךָ בַּתּוֹרָה וּבֵין אִם בַּחוּמֵר, בְּכֹל
מָקוֹם בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, תִּצְטָרֵךְ לְהַתְמוּדֵד עִם כָּל אוֹתָם הַכּוֹחוֹת שֶׁמִּקְשִׁים עֲלֶיךָ.

וְמָה שֶׁאַתָּה מַגֵּלָה זֶה שִׁישׁ כּוֹחוֹת שְׁלוּחָצִים עֲלֶיךָ לִפְרִירָה. לְמַחְלֻקָּת. לְקִיטוּב. לְרִיב.

אַתָּה רוֹצֵה לְהַתְחַבֵּר וְלֹא נֹתֵנִים לָךְ. וְאַם אַתָּה מַתְחַבֵּר, זֶה לֹא בַּצּוּרָה מְדוּיָקָת. אַתָּה
רוֹצֵה לְהַרְגִּישׁ, לֹא מַרְגִּישׁ. מַעֲבֵר לָזֶה, הַקְּלִיפּוֹת מִשְׁתַּלְּלוֹת.

אֲנַחְנוּ רוֹצִים שְׁקֵט. לְנֶשׁוּם בַּצּוּרָה נֹרמָלִית. וְאֵין. אֵין שְׁקֵט פִּינָנְסִי, חֲבֵרָתִי, זֹגֵגִי, לְאוֹמִי.
אֵין לָנוּ שְׁקֵט.

וְאֵז אֲנִשִּׁים מִנְּסִים לְבָרוּחַ. לְאַרְץ אַחֲרָת. לְחוֹמֵרִים אַחֲרִים.

אֲבָל מִכִּיווֵן שָׁגַם אִם הָאָדָם שָׁקוּעַ עַד צוּוּאָרוֹ בַּחַי חוֹמֵר, עֲדִיין, הַנִּשְׁמָה שֶׁלּוֹ הִיא נִשְׁמָה,
הָרִי שֶׁלֹּא מִשְׁנָה אִם אַתָּה יְהוּדִי אוֹ גּוֹי, מֵאַמִּין אוֹ לֹא מֵאַמִּין, הַנִּשְׁמָה שֶׁלָּךְ תִּימָשֶׁךְ תִּמִּיד
לְמָה שֶׁהֲגִיוִים קוֹרְאִים בַּשִּׁפְתַּי יוֹון – 'מִיסְמִיקָה', שְׁפִירוּשָׁה – 'מִסִּיכָה'. וְלִכֵּן לֹא כְּדָאִי וְלֹא
רְאוּי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בַּמִּילָה הַזֹּאת בְּדִיבּוּר הַיּוֹמִיוֹמִי שֶׁלָּנוּ.

אֲנִשִּׁים רוֹצִים לְהַרְגִּישׁ אֶת הַמַּעֲבָר.. אֶת מָה שֶׁהַנִּשְׁמָה שֶׁלָּהֶם קְשׁוּרָה אֲלָיו. וְאֵז, בַּמִּסְגֶּרֶת
הַחִפּוּשִׁים וְהַלְבּוּלִים, הֵם מְגִיעִים לְכָל מִינֵי מַתְקָשִׁים לְמִינֵיהֶם, אוֹ לְחוֹמֵרִים שֶׁמִּסִּירִים
מִסָּבִים, וּמַתְחַבְּרִים דֶּרֶךְ זֶה לְכוֹחוֹת רוּחָנִיִּים בְּבִרְיָאָה.

לְמַדְנוּ, בַּשִּׁיעוֹר עַל פְּרִשַׁת הַשָּׁבוּעַ, עַל "בְּעַל פֶּעֶזֶר", שֶׁהִיא אֲלִיל שֶׁל ע"ז. זֶה בְּדִיוּק
הַנִּסְיוֹן לְקַבֵּל כַּח רוּחָנִי מִמָּקוֹם מְקוּלָקַל.

וחשוב להבין, זה לא רק עניין תאורה, קלוקל וגועל – אלא רצון להתחבר לאיזשהו כח רוחני שאמור לתת כיוון. וכאן הקלוקל הגדול.

למה?

כי אדם יכול חס ושלום להגיע לקישור רוחני דרך טומאה. בלעם בן בעור מגיע לנבואה אדירה. המעמד הרוחני שלו מבחינת ההשגות הנבואיות שלו, הוא כמו משה.

אז מה ההבדל?

תשובה – בלעם מקבל את הדברים בצורה הלא נכונה. מגיע לשם דרך כוחות של קליפה, של טומאה. והתוצאה היא מוות. דחינו, יש הבדל בתוצאה הסופית!

אז מה לעשות?

אם אדם רוצה להגיע למקום הרוחני הנכון, הוא צריך להבין שהוא חייב לבחור בחיים. בחירה בחיים היא בחירה בדרך חיים. דרך עץ החיים. ודרך עץ החיים נותנת לנו מייד את נקודת הראיה. אם אני רוצה להגיע למקום הנכון, כל הסיפור הוא רק הראיה שלי. וכדי שאני אגיע לראיה הנכונה, יש כללים. אם לא תיכנסם לכללים, אתה לא תגיע לראיה הנכונה. וראיה לא נכונה, מביאה תמיד מוות.

בפרשת 'זארא', כאשר אהרן משליך את המטה שלו, הופך המטה לתנין, איזה יופי-

"וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהַ וַיַּעֲשׂוּ כֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַךְ אַהֲרֹן אֶת-מִטָּהוּ
לִפְנֵי פְרַעֲהַ וּלְפָנָי גַּבְדָּיו וַיְהִי לְתַנִּין"¹

אבל אז..

"וַיִּקְרָא גַם-פְּרַעֲהַ לְחֹזְכָּמִים וּלְמִכְשָׁפִים וַיַּעֲשׂוּ גַם-הֵם חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִהְטִיתָם
קו"²

"גם פרעה", עושה את אותו הדבר.

איך הם עשו מהמטה תנין? באיזה כח?

בכח הטומאה.

זאת אומרת, שאנחנו רואים שדרך הטומאה או דרך הקדושה, מגיעים, לכאורה, לאותה
תוצאה.

האם הקב"ה לא ידע מה יקרה כאשר שלח את משה ואהרן לעשות את זה?

ברור שידע.

אם כך, מדוע הוא לא חסך מהם את הבושה בראותם שגם פרעה יכול? מה רצה הקב"ה
להראות בזה?

הקב"ה רצה להראות למשה, לאהרן, לעם ישראל- אם אתה לא קולט שכדי לצאת
ממצרים אתה צריך את הראיה הנכונה, לא את הנס הנכון, אז לא תצליח לצאת
ממצרים, גם אם תראה את כל הניסים שבעולם.

¹ שמות, ז, י

² שמות, ז, יא

ראינו בשיעור אתמול, על פרשת השבוע, ש-

בעל פעור=אתון עה"ב= חולת אהבה עה"ב=458

יש קשר בין ה'בעור' ל-'פעור'. שידוע שה-ב' וה-פ', שהן מאותיות בומ"פ³, מתחלפות ביניהן. ולכן למעשה זו אותה המילה. ב/פ+עור. שהעור הוא הקליפה. הכיסוי. ר' השיעור 'עור בעד אור', לפרשת 'קרח' תשפ"ג, לעניין מהו 'עור'.

ופעור ובעור – זו אינה אהבה אחדותית, שאהבה גי' אחד, אלא 'חולת' אהבה בהקשר השלילי, דהיינו, הפירוד שבאהבה. כפי הפירוד של גרגירי החול, של ימות החול. אהבה לא מהמקום הקדוש והאחדותי, אלא מהמקום החולה, המפורד. קלקול.

ובלעם בן בעור, שבא על אתונו, ועבודת 'בעל פעור', הם שיא השיאים של הטומאה. של הקלקול. החגעה לשיא השיאים של הגועל, של ההפקרות, של שבירת הגבולות, ברמה המכוערת והבהמתית ביותר.

כוח בלעם ובעל פעור, הוא שבירת כל הגבולות שנותנים לי את היכולת לחבין, שאני צלם אלקים.

כוחות הטומאה האלו, מסכימים להכל. אין גבולות. אפשר ללכת לכל כיוון והכל בסדר ומקובל, רק דבר אחד לא – רק אל תהיה צלם אלקים.

בפרשת 'בלק', כתוב –

"וַיֵּשֶׁא בַלְעָם אֶת-עֵינָיו וַיַּרְא אֶת-יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וְהִנֵּה עֲלֵיו רִיזִין אֱלֹהִים"⁴

וכותב רש"י – "שכן לשבטיו" - "ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין ראה שאין פתחיהם מכוונים זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חבירו.

ז"א הקדושה, היא תמיד "שכן לשבטיו", צניעות, כבוד, סדר, "אֵישׁ עַל-דִּדְּקֹלּוֹ בְּאֶתֶר לְבִית אֲבוֹתָם"⁵. יש השתלשלות. כל אחד יודע את מקומו, ואת צירוף שם הויה שלו שנותן לו את מקומו. "ואינן מעורבין". יש תפקידים שונים. כהן, לוי וישראל. יש סדר דקדושה⁶.

וכאשר בלעם נושא את 'עיניו' דייקא, ורואה את אותו סדר דקדושה, מיד זִהְנֵה עֲלֵיו רִיזִין אֱלֹהִים.

³ האותיות השפתיות

⁴ במדבר כד, ב

⁵ במדבר, ב, ב

⁶ ר' סיכום פרשת 'במדבר' תשפ"ג- להרחבה בעניין מבנה וסדר דקדושה.

זכותב רש"י – "ותהי עליו רוח אלהים- עלה בלבו שלא יקללם"

ז"א אותו סדר דקדושה, עצר את הקללה שרצה לקלל.

ומיד אח"כ נכתב –

וַיֵּשֶׁא מִשְׁכָּלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בְּלָעַם בָּנֹו בְּעֹר וַנָּאִם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵינִי⁷

שתום העין, דייקא. והבן.

כל עניינו של בלעם, זה להרוס את הדבר היחיד שיכול לעצור אותו – סדר דקדושה.

וכדי להרוס את הקדושה, הוא יוצר אי סדר.

וזה המעבר מעין החיים לעין הדעת.

האי סדר מבוסס על ראיית רבות, בניגוד לראיה דקדושה שהיא אחת. ובשפה העכשווית, נקרא אותו אי סדר – 'פוסטמודרניזם'.

ראיית רבות, משמע, הרבה 'עיניים', הרבה אפשרויות להסתכלות על המציאות, כאשר כולן מקבלות תוקף ופועלות בערבוביה. כל ה'עיניים' האלה, המבטים השונים, תפיסות העולם המתנגשות, אינן נכנסות לתוך סדר, אלא פועלות בערבוביה. הערבוביה, יוצרת את העירוב בין החושך לאור, בין החמה לצל, בין הטוב לרע, בין הצדק לעוול, בין האמת לשקר.

ומבחינת כוחות הטומאה, כמה שיותר 'עיניים', כמה שיותר ערבוב, יותר טוב. ככה יהיה יותר אי סדר. וכל האפשרויות מתאפשרות והבחירה היא לכאורה אינסופית, למעט אפשרות אחת שבה אסור לבחור – צלם אלקים.

"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ⁸."

ומסבירים חכמים את אופן פעולת כוחות הטומאה –

בשלב הראשון, תהיה כמו גוי, כדי שלא יהיה הבדל ביניכם. תאבד את ה'יהודי' שבך, את 'צלם אלקים'.

בשלב השני, תאבד לא רק את 'צלם אלקים', אלא את ה'צלם' עצמו. אומר אור החיים הק', 'בצלמו', צלם האדם. האדם כאדם.

⁷ במדבר כד, ג

⁸ בראשית, א, כז

ובלעם מראה למשה שאפשר להגיע לאותם גבהים רוחניים בלי צלם אלקים ובלי צלם,

איך זה יכול להיות?

תשובה – בחירה!

אם זה לא היה ככה, לא הייתה לנו באמת בחירה.

אם הצד המקולקל לא יכול להגיע להישגים, אין אפשרות לשום בחירה אמיתית. אבל, אם הוא יכול, יש לאדם בחירה.

מה טמון בשם 'בלעם'?

בעל מוגלה עמוקות, פרשת 'ואתחנן', אופן לה', סימן קלח' –

בלעם במילוי=בית, למד, עין, ממ=696= צרות

וזה מה שרצה בלעם להביא לישראל – צרות.

ולשם מובילה תמיד דרך בלעם – לצרות. אם אדם הושב שהוא יוכל ליהנות מהעולם הזה כמו מי שאין לו, לא צלם אלקים, ולא צלם, שידע, שהמחיר של זה הוא צרות.

מתי בהשתלשלות ההסטורית של עם ישראל, מגיע בלעם?

לאחר חטא המרגלים.

מה עשו המרגלים?

נכנסו לא"י וקלקלו.

במה?

בראייה!

שהרי הם נכנסו וראו את א"י. וראיה היא ידיעה!

כי כשאתה רואה, זה מפעיל לך מיד את נקודת הדעת, וכן, אתה רואה מה שבדעת שלך.

ופה הנקודה.

מה הנקודה?

הראיה שלך את העולם שכוללת למעשה את החיבור שלך לעולם – את המסקנות שאתה מגיע אליהן וההבנה שלך שמתוכה אתה גוזר את דרכי הפעולה שלך, הראיה הזו, תלויה בשאלה האם המלכת על עצמך את הקב"ה 24/7 או לא?

ואם הטומאה רוצה להיכנס לדעת של האדם, לכל נים ונים בו, היא תיכנס דרך הראיה. ולכן כ"כ חשובה שמירת העיניים. כי אם הראיה מקולקלת והדעת מקולקלת – הכל מתקלקל.

בלעם הגייע מיד לאחר חטא המרגלים, מדוע?

כי המרגלים הכניסו ראיה מקולקלת לתוך עם ישראל, ואז מבחין, מתעוררת קליפת הדעת (שבלעם הוא מרכבה לקליפת הדעת, דעת דטומאה) ומנסה לקלקל לעם ישראל. אבל היא לא מצליחה בגלל יהושע, כלב ופנחס. וזאת למורת שאנחנו רואים בפרשות האלה, כ"כ הרבה קלקולים.

חטא המרגלים –

"שָׁלוּחַ-לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר-אָנֹכִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִפְּנֵה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כָּל זָשִׁיא בָהֶם"⁹

פרשת המרגלים מתחילה בצורה מסודרת וטובה, 'שלח לך', שאומר רש"י 'לדעתך', ו"א יוצאים מדעת דקדושה, דעת משה, בסדר דקדושה – 'איש אחד איש אחד..', אנשים גדולים – התחלה מעודדת.

אלא שאז.. יש פגם בראיה. שזה אומר, פגם בדעת. נפגעה אותה דעת דקדושה ממנה הם נשלחו. וכשנכנסים כוחות הטומאה, לדעת, כל הראיה מתעוותת וגם אנשים גדולים, מגיעים למסקנות הכי מוטעות שיש.

ומתרגם אונקלוס – 'ויתורו' – 'ויאללון'. חודש אלול. חודש הרחמים והסליחות.

מה העבודה בחודש אלול?

⁹ במדבר, יג, ב

לעשות את התיקון של הראיה הלא נכונה, של 'זיתורו'. כי שם אנחנו נופלים כולנו. בגלל אותה ראייה.

מה גורם לך ליפול? רק דבר אחד, הראיה שלך. 'זיתורו'.

אז מה אני צריך כדי לא ליפול בראיה שלי?

תשובה – כללים של הקב"ה.

הקב"ה מבטיח שאם תלך על הכללים האלה, הראיה שלך תהיה נכונה. ואם לא, לא. ואתה צריך לדעת, ברגע שעברת על הכללים – הראיה שלך משתבשת. דהיינו, הידיעה שלך משתבשת. וכעומק העבירה, עומק השיבוש. הגעת לדעת הלא נכונה, ובעקבות זה עשית מה שעשית, וזה נקרא חטא. שהחטאת, שפספסת, שטעית – בראיה שלך, בדעת שלך, ובעקבות כך, במעשים שלך.

לכן אלול נקרא כך – כי אתה צריך לתקן את נקודת הראיה שלך, שמובילה לחטא. וכשתתקן את מה שגורם לך לחטוא, זו תשובה, שהיא ענינו של חודש אלול. תשובה-ה, שובה של המלכות (ה' תתאה) לשורשה העליון.

חכמים מסבירים שאלול הוא כ"ט ימים.

כשנכנסים לר"ח אלול, היום הראשון הוא ל' אב, ואז א' אלול.

כמה שעות יש לנו בחודש אלול?

29 כפול 24 = 696 = צרות = בלעם עם המילוי.

זה לעומת זה.

כל השעות של חודש אלול, באות להתמודד עם הכח של בלעם, עם הצרות. כי הכח של בלעם 'שתוף העין', זה הכוח שמכנים אותך לצרות, שנגרמו משיבוש הראיה שלך ושאותן אתה רוצה לתקן באלול.

באותו אופן שהכח של סמא-ל הוא בעין, שכן סמא-ל גי' עין עה"כ, וכן פשט שמו – סמא – כל תפקידו הוא לסמא. לעזור אותך מהראיה הנכונה, לסמא בכך את ה-אל. את זה שאתה צלם אלקים.

גם סמאל וגם שתום העין – באים בכל הכוח על העין שלך. על הראיה שלך. על הדעת שלך.

כלומר, אני צריך להבין שאני חייב לתקן את עניין הראיה שלי. אם אני לא אתקן אותה, כמו המרגלים, ואמשיך עם 'יתור', התוצאה של המשחק ידועה מראש. צרות.

ואם אתה רוצה להוציא מן הכח אל הפעל, את כל מה שמלמדים אותך בפרשות האלו, שבאות דווקא בחודש תמוז, שבו אתה צריך את כל הכח דקדושה כדי להילחם בקליפות, אתה צריך להבין שאתה חייב להתחיל ולעבוד על הראיה שלך. וזאת עבודה.

ומכל דבר קטן, בכל רגע ורגע, אפשר ליפול!

והנפילה הזו, יוצרת בדרך כלל מערבולות חזקות, שמוחפות כלפי מטה.

וזה בדיוק מה שקרה למרגלים.

בפרשתנו, כאשר שורפים את הפרה האדומה, כתוב בתורה הק' –

"וְשָׂרָף אֶת־הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת־עֹרָהּ וְאֶת־בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דָּמָהּ עַל־פְּרִשָּׁה וְשָׂרָף"¹⁰

למה צריך לשרוף את הפרה דווקא 'לעין'?

כי זה כל העניין.

שתראה בעיניך ממש, מציאות שהיא לא הגיונית. מעשה שהוא לא מתקבל על הדעת בשום צורה, בשום מקום, עם אף הגיון, לכלום. אין כאן שום הגיון. אתה לא יכול להסביר את זה בדעת תחתון.

וגם לא בדעת עליון, שהרי אמר שלמה המלך – **"אִמְרֵי אֲזַכְּמָהּ וְהִיא רְחוּקָה בְּמַנְי"¹¹**

ובכל זאת, תתחבר למעשה. תראה אותו בדעת דקדושה. בראיה של עין חיים.

וזה אתגר קשה מאוד, כי המציאות החושית חזקה בנוכחותה הגלויה.

אבל זו הבחירה.

וזה מלווה את היהודי בכל צעד ושעל.

¹⁰ במדבר יט, ה

¹¹ קהלת, ז, כג

פרה אדומה באה לטהר מטומאת מת, שמוגדרת 'אבי אבות הטומאה'.

מישהו ראה פעם בעיניו טומאה? הבין בשכלו מהי טומאה? אפשר בכלל לתפוס את מושג הטומאה בשכל אנושי?

לא.

כי מבחינת השכל האנושי, המושתת על עין הדעת, טומאה היא הבל הבלים!!!

ומה זו טהרה, וקדושה?

מישהו ראה טהרה? קדושה?

איך זה שאחרי שהכהן מטהר את כל גופו במקוה מים חיים, הוא מקבל טהרה בלבד, ואח"כ הוא מחויב לרחוץ ידיו ורגליו בכיור, כדי לקבל את הקדושה. בלוגיקה זה בכלל לא מסתדר, ואם כבר אז הפוך.. כי זה לא הגיוני שמטבילת כל הגוף במים מקבלים רק טהרה ומטבילת קצות הגוף בלבד, בכיור, עולים למדרגה עילאית של קדושה.

איך זה יכול להיות? מה ההגיון של כל הכללים האלה?

וכן לגבי אפר פרה אדומה, שמטהר את הטמא ומטמא את הטהור. בלתי מובן לגמרי.

לא תבין.

אם תתעקש להישאר בתוך ההבנה, בתוך עין הדעת של העוה"ז, לעולם לא תצליח לעלות למקום שהוא מעבר. כי כל הזמן דברים לא יסתדרו לך. יתנגשו לך בהגיון.

המרגלים נכנסים לארץ והם רוצים הגיון.

ובהגיון, היה להם באופן אישי מה להפסיד מכניסה לארץ כידוע, וכן לעם ישראל. שכן מבחינה הגיונית, אם במדבר, שהוא 'אינקובטור רוחני', אוכלי מן ומוקפי ענני כבוד, בני"י מתלוננים וחוטאים, מה יהיה בארץ ישראל? שם אין מן וצריך לדאוג לפרנסה, שם יהיו מלחמות קשות ואויבים וקליפות, ואין ענני כבוד שקולטים את החיצים, מה יהיה מצבם הרוחני במציאות כזאת ירודה? ובנוסף, יש שם ענקים, לוויית רבות, פירות משונים..

מה הייתם אתם מחליטים?

בהגיון, יותר הגיוני להישאר במדבר מאשר להיכנס לארץ עם ענקים ולהתחיל את העונש

של - "בְּעֵת אֲפִיךָ תֹאכַל לֶחֶם"¹²

ניסיון לא פשוט בכלל.

בקלות אפשר לסנגר על המרגלים, חם ושלום.

¹² בראשית, ג, יט

התשובה לטיעון הזה, היא נקודת הראיה:

מי שלח אתכם לא"י? הקב"ה, שיודע הכל. ובוזה זה נגמר. מה זה משנה מה אתם רואים שם?

אם אתה לא תיקח על עצמך, בצורה של מסירות נפש, איזשהם כוחות שיעזרו לך להיות בראיה הנכונה ולא לשכוח, גם אם נחיה אנשי שם, ניפול ח"ו.

ומה התוצאה של הראיה המקולקלת של המרגלים?

"וַיִּבְכּוּ הָעָם בְּלִילָה הָהִוא"¹³

את הדמעות רואים בעיניים.

ברגע שהמרגלים הכניסו ראיה שלילית על ארץ ישראל, ולא הלכו לפי תורת ישראל, שבה נכתב **"אֶנְכִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ"**¹⁴, מיד נפגעה הצלע השלישית במשולש – עם ישראל, וגם ראיתו נפגעה, והגיע לכדי בכיה של חינום.

דחינו, הבכי של עם ישראל, הוא ביטוי ל'בכי' שבכו המרגלים על א"י, בכי שמשמש את הראיה שלהם ופגם בה, ומשם הגיעו למסקנות מוטעות. וזה כי לא הלכו לפי תורת ישראל.

מי ששמר על הראיה שלו הם יהושע, שקיבל עזרה ממשה עם תוספת ה-י, וכלב, שהלך לקברי אבות, והתחבר לדעת דקדושה ששמרה על הראיה שלו.

וכל עניין הבכי והראיה קשור לחודש תמוז.

למדנו בשיעור פרשת השבוע, על האל תמוז, האליל הבוכה דמעות תנין. בכיה של חינום¹⁵.

ובחודש זה אנחנו נכנסים לימי בין המצרים. ב-יז' בתמוז, הובקעה החומה. לפני שהובקעה החומה, בזמן המצור על ירושלים (מעשרה בטבת), אנשים חיו כרגיל והתנהגו אותו הדבר. לאט לאט זה צבר כוח, ופתאום בתוך זמן קצר, הובקעה חומת העיר. ואנחנו לא רוצים להגיע למקום הזה..

¹³ במדבר, יד, א

¹⁴ שמות, כ, ב

¹⁵ ר' פירוש על אליל זה בסיכום 'פרשת השבוע - חקת תשפ"ג'

ולכן צריך לשים לב לתחליכים שקורים איתנו. לא לעצום עיניים. אלא לתקן את הראיה. ובחדש תמוז, הוא זמן שבו התמוז בוכה, וכן הנשים מבכות את התמוז –

"וַיָּבֹא אֹתִי אֱלֹהֵי פִתּוֹחַ שַׁעַר בֵּית יְהוָה אֲשֶׁר אֶל־הַצִּפּוֹנָה וְהַיָּהוּשׁ הַנָּשִׁים יֵשְׁבוֹת מִבָּכּוֹת אֶת־הַתְּמוֹז"¹⁶

הנשים זו המלכות, שנגררת רח"ל לתוך העבודה הזו. ואז מגיע י"ז בתמוז, מבקיעים את חומת ירושלים. נפרצת החומה של הקדושה, למה? כי הנשים מבכות את התמוז. ולא להגיע למקום הזה, זה לא להגיע למקום שבו אני לוקח את הדעת שלי, שאיתה אני עושה הכל בתוך העולם, ואיתה להגיע לוגית למסקנה שתגרום לי ללכת לבעל פעור. זו הנקודה.

והודש תמוז מועד לבכי של חינוך כתוצאה מפגם בראיה. מראה לא נכונה.

איך אתה יודע שהראיה שלך היתה לא נכונה?

כי הגעת למסקנה שהיא הפוכה מרצון ה'.

מה הפתרון?

פתרון 1 –

"וַיָּבֹר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּפֵּי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת"¹⁷

תיקון הראיה קשור כפי שלמדנו בעבר, למצוות ציצית. למדנו כל מיני עניינים הקשורים בסוד הציצית ופעולתה, כאשר השיא הוא 'פתיל התכלת'.

זה הפתרון?

כן. ומי שרוצה תשובות למה ישמע כל מיני הסברים.. ספירת דעת הצבע שלה הוא תכלת. תסתכל על פתיל התכלת עם העינים שלך ואז תזכור את כל מצוות ה', שזו התכלית.

נו מה עכשיו?

¹⁶ יחזקאל, ח, יד

¹⁷ במדבר טו, לח

בעין הדעת, זהו הכל מוחלט.

וזה כל העניין.

לצאת מעין הדעת, אל – **”ואת וְקַת הַתּוֹרָה”¹⁸**

אתה צריך להגיע לנקודה שבה אתה צריך לדעת את התורה.

מה זאת אומרת 'לדעת את התורה'?

אם אומרים לי שכשאני מסתכל על פתיל התכלת, אני מתחיל לקבל דעת דקדושה – אני צריך לדעת את זה!

לחוריד מהכח אל הפעל.

אני צריך לדעת שכשאני מסתכל על פתיל התכלת אני זוכר את כל מצוות ה'.

אני צריך לדעת שיש פעולה שבה העיניים שלי יקבלו את צבע התכלת מתוך פתיל התכלת, וזאת פעולה מתקנת.

אני צריך לדעת שחוש הראיה החומרי, מכנים את אותו שינוי רוחני.

זה מקום גבוה ומאוד לא פשוט. כי החקה תיתן לך כיוון עבודה בראיה שאינה קשורה להגיון שלך. אבל אם תצליח לעקוף את עין הדעת, ולהיכנס לחקה, אתה תפליג לעולם אחר.

למדנו ש –

חקה = 113 = יב'ק עה"ב = אחי-ה, הוייה, ארנות¹⁹

והחקה – קו האמצע, מהכתר דרך ז"א עד למלכות, מעלה אותי לדעת דקדושה.

ולאן אני עולה?

¹⁸ במדבר יט, ב

¹⁹ קו אמצע

לאותיות הקודש²⁰. שלמדנו בפרשת 'בהעלותך' על שבע אותיות המרגלן-

א-ה-י-ה-י-ה-י

ועל כל השמות הקדש שיוצאים מהן²¹ -

א' דשם אהי-ה-ה (בניקוד סגול) = 26

ה' דשם אהי-ה-ה (בניקוד אלקים) = 26

י' דשם אהי-ה-ה (חולם) = 300

ה' דשם אהי-ה-ה (אדני) = 80

י' דשם יה-י-י (בחיריק) = 31

ה' דשם יה-י-י (בקובוץ) = 86

י' דשם יה-י-י (שורוק) = 300

והראנו בשיעור 'פרשת השבוע' מן הכח אל הפעל' על פרשת 'בהעלותך' כי **הג' של כל השמות** (ללא הניקוד) **שיוצאים מתוך אותיות מרגלן** היא **850** (עה"כ) ג' "תכלת".

מרגלן במקום מרגלים.

כאשר אני מסתכל על **התכלת**, על האותיות **ת-כ-ל-ת** אוטומטית עולים כל שמות הקדש מהמרגלן, וזה נותן כח של קדושה.

כי כל הסיפור זה ראייה.

לכן אני צריך כל הזמן לראות שמות קדש.

²⁰ שלמדנו שאסור להכניס אותן לשירותים! יש לדעת, שהאותיות בהן אנחנו משתמשים היום, גם ב'דיעות אחרונות', הן אותיות לשון הקודש. לעומת זה אותיות 'הכתב', הן שינוי מהכתב האשורי, והן אכן כבר אינן אותיות אשוריות, ועליהן לא חלה קדושה. אבל להיכנס עם הפלאפון או עם עיתון לשירותים, לא ראוי ואין לנהוג כך.

²¹ ר' סיכום פרשת 'בהעלותך' תשפ"ג.

ולכן בתפילה – העיניים צריכות להיות, או בתוך סידור או עצומות. זה הבעש"ט הק',
הזהר"ק. זו לא הגזמה. צריך להחליט החלטה – או שהולכים על זה, או שלא הולכים על זה.
כי אני לא רוצה ליפול בתמוז.

כח של קדושה מכניס את יכולת הראיה הנכונה.

אם אני רוצה להיות ביב"ק עה"כ, ביחוד ברכה קדושה, ולהצליח לעבור את מעבר יבק,
אני צריך להיות בחקה.

חקה? פשוט ככה. כתר כל הכתרים. מעל טעם ודעת? בלי להבין? זה כ"כ לא מסתדר לעם
השכלתן שלנו.

אבל אתה צריך להבין שזאת העבודה הנכונה, וזאת העבודה הגבוהה, ולשם אתה צריך
להגיע! עבודה של חקה.

ואם אתה לא שם, לא רק שלא עשית כלום, אלא שאתה תיפול בתמוז.

ולכן, ע"פ ספר יצירה, האות של חודש תמוז, היא **זז**

וכתוב בספר יצירה, 'המליך אות זז בראיה'.

כל הסיפור של חודש תמוז זה הראיה, ולכן האות שלו, היא אות הראיה – זז'.

והשבט של חודש תמוז – **ראובן**.

שוב עניין הראיה, ראו – בן, "קִי־רָאָה יְהוָה בְּעֵינָיו"²²

לכן, אם רוצים ראה נכונה, יש להתבונן באות זז'.

האות זז'

האות זז' בנויה מצורה מאוד מיוחדת. נדבר על צורתה ע"פ מרן ה'בית יוסף' –

²² בראשית, כט, לב

האות ז' בנויה מפעמיים האות ז' (זין). סופר סתם כותב ז', עושה רווח של רווח קולמוס, ושוב כותב את האות ז', ומחבר את שתייהן מלמעלה עם חטוטר, כמו גג. ומוסיף לה מצד שמאל תג אחד כי היא מאותיות 'בדק חיה'²³.

למה היא כתובה בצורה כזו?

אם אני רואה את האות ז', אני צריך לראות ז' ועוד ז', עם חטוטר.

שני ז' דייקא. כבר נסביר מדוע, אך לפני כן, נבין את מהות ה-ז'.

הג' של ז' = 8

כל פעם שאתה מגיע למקום של 'חקה' אתה הולך ל- 8. וכמובן שהמילה 'זקה' עצמה מתחילה באות ז'-8.

"וְכֵן הָיָה לְמִלֵּי יְמֹל בְּשֵׁךְ עֲרֻלָּתוֹ"²⁴

למה בשמיני דייקא?

כי ז', שמונה, זה למעלה, מעל עולם השבע. מעל הדעת, מעל החגיון, מעל תפיסות של העוה"ז. לכן שמיני עצרת, היום השמיני של סוכות, הוא יום שמחת תורה, כי התורה הזו היא משמונה. מעל הטבע. מעל החומר. ולכן בצצית יש שמונה חוטים מכל צד.

וצריך היהודי לראות בחוש הראיה שלו, אבל זו לא ראייה של חגיון, אלא ראייה רוחנית. דהיינו, להכניס לתוך הראיה החומרית את הראיה הרוחנית. שהיא ראייה של מעל לחגיון.

ובמקום הזה כל הכללים הרגילים שאנחנו מכירים נשברים.

עד שלא נקלוט את הדבר הזה לא נצא ממצרים ואז כל הזמן נעבוד את התמוז.

האות ז' במילוי עה"כ = חית, יוד, תיו עה"כ = 855 = מתתיה

איך הצליח מתתיהו לנצח מיליון ומאתיים אלף יוונים? באיזה כח?

²³ ע"פ האר"י הק' - האות ח' בנויה מצד שמאל מהאות ז', ומצד ימין מהאות ו', שמחוברת גם בחטוטר.

²⁴ ויקרא, יב, ג

בכח ה- ז'. כח השמונה. חשמונאים- ז' שמונה!

איך זה אפשרי?

כי המשחק האמיתי שמניע את העוה"ז הוא לא מפת. ואת זה קשה ליהודי לקבל.

איך מתיתיהו ניצח בכח השמונה?

הוא הסתכל על ה-ז'. ולא רק עליה, גם על השני ז' שבה.

ולמדנו לקראת שבועות, בפרשת 'נשא'²⁵

ז' במילוי = זין = 67 = אונ

אונ זה הכוח שלי²⁶. לכן לכלי זין, קוראים כך, כי הם כלים של מלחמה, של כוח. ואת הכח הזה, כח דקדושה, צריך מי שמגיע לתמוז.

בנוסף למדנו ש-

ז' במילוי דמילוי (זין, יוד, נון) = 193 = כוזז²⁷ במילוי אלפין (כף, ואו, זין, ואו)

שכוזז זה השם איתו הולך הקב"ה להחיות מתים. וגם זה בתמוז, שהוא אליל שמתקשר למות, בפרשה של פרה אדומה, שבאה לטהר מטומאת מת. וכל ניתוק מהקדושה הוא מוות. ובאות ז' יש את הכח הזה. והכח הזה מוביל לשם קדוש- **טפטפיה**.

טפטפיה = 193 = כוזז במילוי אלפין = ז' במילוי דמילוי (זין, יוד, נון)

בשורשי השמות, נכתב כי שם 'טפטפיה' הוא שם המחשבה, הזיכרון.

מה צריך לזכור?

לזכור לראות נכון. כי כל העולם הזה מבכה את התמוז ובכך מכבה את הקדושה. ואתה לא רוצה לבכות את התמוז. אתה רוצה לזכור. לכן בספר יצירה, המליך אות ז' בראיה.

וכאן ראינו שיש לנו שני ז'. דהיינו פעמיים 193- כל ז' כנגד עין. כל טפטפיה כנגד עין. סה"כ פעמים שם 'טפטפיה' כנגד שתי העיניים.

²⁵ ר' סיכום פרשת 'נשא' תשפ"ג- הכנה לשבועות.

²⁶ "ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן-און ואביו קרא לו בנמין" (בראשית, לה, יח)

²⁷ כוזז- שם תמורה ליהוה-ה; אם נחליף את אותיות שם היה באותיות שבאות אחריו, נגיע ל'כוזז'. 'כוזז במוכס כוזז', נכתב על המזוזה מבחון, שם תמורה ל- 'הויה אלהינו הויה'.

ו-193 כפול 2 = 386 = שכינה עה"כ.

וזה מה שקורה לך כשאתה מתבונן באות ז'!
אתה מתבונן בשמות קודש של זיכרון, אחד לכל עין, ומגיע דרך הראיה הזו לשכינה.
רק תאמין שזו האמת ושזה עובד.
רק תאמין.

וזה עניין – "חטא חטא ירושלים" ²⁸

כתיב 'חטא', אבל קרי נשמע כמו ז'.

זאת אומרת, ירושלים חטאה באות ז'.

מה היה החטא של ירושלים?

שהיא פספסה את האות ז'.

זה מה שקרה.

אם לא הייתה מפספסת את האות ז', היא הייתה רואה את שני ה-י, פעמיים
'שפטיה', את השכינה הקדושה – ואז אין סיכוי שהיה חטא. אבל לא ראו את ה-ז' כי
לא היו בראיה דקדושה, שהיא א-ה-ו-ה
היעדר ראיית ה-ז' מביא לחטא. החטא שחטאה ירושלים זה שהיא שכחה את ה-ז'.

וזו מחותה של כל החטאה. שכיחת ה-ז'.

וכל עניין המרגלים היתה הראיה.

באיזה יום נכנסו המרגלים לארץ?

כתוב במסכת תענית, דף כ"ט ע"א, שנכנסו בכ"ט בסיון. כלומר, בר"ח תמוז. שזה
החודש שהומלך בספר יצירה, שבו הראיה. ז"א הם יוצאים למשימתם לראות, בזמן של
ראיה, והם הולכים בא"י בכל חודש תמוז ועוד הימים עד תשעה באב ואז חוזרים.

²⁸ איכה, א, ח

ומה קרה? "חטא" המרגלים. וז' המרגלים. הם לא ראו את ה-ו', וזה היה חטאם.

לכן, כדי לא לחטוא אני צריך לראות את האות-ו', על שני ו' שבה. שני 'שפטיה'.
שכינה עה"כ.

חכמים ואנשי מעשה, שמים מולם את אות החודש, כדי להסתכל ולא ליפול בתמוז.
וזה להוריד את הלימוד מן הכח אל הפעל.

הלוחות הראשונים נשתברו ביז בתמוז.

יז=17=טוב=אהו-ה²⁹

הם נשתברו ב'טוב' בתמוז. כי עם ישראל ב-ו' העגל, לא ראו את ה-ו' ולכן הגיעו
לחטא.

ובלוחות ראשונים, שנשתברו ביום 'טוב' בתמוז, כי התיקון הוא טוב, אין את המילה
טוב; זאת לעומת הלוחות השניים, בהם כתוב במצוות 'כבד את אביך ואת אמך' –
"וְלַמֵּנָן יִיטָב לָךְ"³⁰

ונכתב בתורה הק', בנוגע לזמן חודש תמוז, בו הגיעו המרגלים לראשונה לארץ ישראל –
"וְהַיָּמִים יָמֵי בְּכֹרֵי עֲנָבִים"³¹

ולמדנו מר' שמשון מאוסטרופולי הי"ד, כי האותיות הקודמות ל- 'ענבם' בלי ו' הן –
סמא-ל, כי ה-ו' אצלו.

דהיינו ימים אלו של חודש תמוז הם ימים בשליטת מי שמסמא את נוכחות האל. מי
שמשפיע על הראיה שלך ומעוות אותה. מי שחוסם ממך את הראיה דקדושה. ותמוז
עצמו, כפי שלמדנו, האליל הבוכה, בעל הראיה המשובשת. בכיה של חנם בגלל ראייה
מעוותת.

²⁹ שם הויה בספירת הדעת, ר"ת, 'את השמים ואת הארץ'.

³⁰ דברים, ה', טו

³¹ במדבר יג, כ

מה אני מבין?

שכל התיקון הוא תיקון הראיה.

ועכשיו נדבר על מה שלא מדברים בדרך כלל..

כתוב באיכה רבה- "יש להיזהר שלא לילך יחידי בימי בין המצרים מן שעה רביעית
ביום עד שעה תשיעית"³²

כלומר, חמש שעות זמניות.

מדובר על הזמן שבו השמש היא בשיא הכח שלה.

מה הכוונה לא לילך יחידי?

"כְּלִירֵי פִיָּהּ הַשְׁלִיטוּהָ בֵּין הַמִּצְרִים"³³

"כל רדפיה' הן הקליפות השולטות בזמן בין המצרים.

ומי היא הקליפה השולטת בין המצרים?

בימים אלה, שבין שבעה עשר בתמוז ועד תשעה באב, שולט 'קטב מרירי'.

ונחלקו מהן השעות ששולט בהן קטב.

ר' אבא סבר- מתחילת שעה שישית ועד סוף שעה תשיעית.

ר' לוי סבר- מסוף שעה רביעית ועד תחילת שעה תשיעית.

וכן כתוב גם בשולחן ערוך. שזו הלכה פסוקה.

³² מדובר על שעות זמניות

³³ איכה, א, ג

שו"ע לא כתב אפילו לא הלכה אחת על ענייני שמיטה. אבל בדיני שבוע שחל בו תשעה באב, בסעיף יח' כותב מרן – "שלא ילך יחידי מד' שעות ועד ט' שעות³⁴, וזה הזמן שהחמה חזקה"

ומסבירים לנו ש- 'קטב מרירי', זה שם של ש"ד. והוא, אינו מחלף לא בחמה ולא בצל, אלא בצל הסמוך לחמה.

מה זה 'צל הסמוך לחמה'?

זה אומר שאדם הולך במקום שבו יש גם צל וגם שמש. קו של צל של בניין למשל, ואדם הולך דווקא בקו הזה. ושם נמצא קטב מרירי.

"ומראהו שכולו עיניים וכל מי שרואה אותו נופל על פניו".

החודש הזה הוא חוש הראיה. ומה יש בחודש זה מול ראייה דקדושה? את כל העיניים של קטב מרירי.

אותו ש"ד שהעניין שלו הוא לראות הרבה דברים בהרבה צורות. הרבה פרשנויות על המציאות. הוא יודע הכל. כל מה שאתה רוצה הוא יודע. "אל תספר לי, אני יודע". אני לא צריך לשמוע כלום. כי אני יודע. זה הפתרון שאתה מציע? זה לא נכון.

זה קטב מרירי. קיטוב ומרי.

ומגלה לנו בעל 'מגלה עמוקות', את השם של המלאך הממונה על חודש תמוז, והוא –

תענ-בן.

למה זה שמו?

אומר הצדיק שהשם שלו הוא ר"ת של כל הקליפות שעתידות להתבטל במהרה בימנו.

³⁴ לפי חישוב השעות הזמניות, הזמן המדובר שלא לילך בו הוא בערך בין השעה אחת עשרה וחצי עד ארבע וחצי.

תענ בן

ת-תנין

ע-עקלתון

נ-נחש

בן-נחש בריח

תענ בן ר"ת- תנין, עקלתון, נחש, נחש בריח

תענ בן עה"כ = 573 = עקבתא

איפה תופס הנחש את האדם?

בעקב. בעקבתא דמשיחא!!!

מה עושים מול זה?

תשובה- אתה צריך לראות משהו אחר.

מה לראות?

את כ"ב אותיות התורה הק'.

שים הוי"ה על כל אות.

22 כפול = 26 = 572 = תענ בן

זה הפתרון לכל הכוחות השליליים, כוחות העקב, שמנסים להשתלט על הראיה שלך.
כ"ב אותיות התורה הקדושה!

"בִּימֵי שִׁמְשׁוֹר בֶּן עֲנַת בִּימֵי יַעֲלֹ וְזָדְלוּ אֲרוֹזוֹת וְהִלְכִי נְתִיבוֹת יִלְכוּ אֲרוֹזוֹת
עַל־קִלְקֻלֹת"³⁵

ואומר הצדיק, "בן ענת" זה השם של המלאך הממונה על חודש תמוז- **תענ בן**.

³⁵ שופטים, ה, ו

ומשם זה מגיע. שם הוא מוזכר. ולכן הולכי נתיבות ילכו עקלקלות כי איזה כח יש לאותו שר ממונה תענ בן? "קטב מרירי".

שכל הכח של הש"ד הזה זה מלא עיניים.

אבל אתה צריך ראייה אחת – ראייה דקדושה.

אם אני בראייה דקדושה מה אני רואה?

יהו-ה'

איפה אנחנו רואים יהו-ה' בפעם הראשונה באותיות לשוה"ק? באות א' כמובן³⁶.

ובג' –

קטב = 111 = אלף

זה לעומת זה.

ו..

קטב מרירי = 571 = תפלין עה"ב.

זה לעומת זה.

תענ בן = 572.

ז"א המלאך הממונה על קטב מרירי, הוא מספר אחד מעליו. בדיוק כמו –

נ.ח.ש (358) ו – ש.מ.ן (359).

איזה דיוק.

וכל זה בחודש תמוז.

³⁶ שמורכבת מ-י' עליונה, י' תחתונה ובאמצע האות ו'. ערך ג' 26=הויה.

אז מה שומר עלי בחדש תמוז?

הראיה הנכונה

איך?

צצית. האות זז. תפלין. אותיות לשון הקודש עם שם הויח עליהן.

והיכן מקור הסכנה?

בצל הסמוך לחמה

למה?

אדם הולך לצל כי חם לו ומעיק לו. הצל הוא מקום המסתור. אבל מה קורה לאדם שמערכב את שניהם יחד? הוא למעשה אומר, הסדר של העוה"ז לא מעניין אותי. אני רוצה סדר אחר. מקום שזה לא זה ולא זה, ואני גם פה וגם פה.

וכמה אנחנו רואים את הדבר הזה רח"ל בדורנו, כך למשל, בכל הערבוב בין גבר לאשה. מושגים ביולוגיים ורוחניים ברורים, שמעולם לא היו במחלוקת, נכנסים לתוך עולם הערבוב. שזה מקומו של קטב מרירי. ליצור מחלוקת וקיטוב בעניינים הטבעיים הברורים ביותר – ברורים כמו חמה מול צל – ובכל זאת, להיכנס לתוך המקומות הברורים האלה, ושם לעוות את הראיה. שם לסמא את האדם, ולהפיל אותו עמוק עמוק בתוך עולמות הטומאה.

צל+חמה=173=עקב³⁷ עה"כ=ענבים עה"כ=נגעים

³⁷ הערה חשובה-

יש עכשיו רעה חולה, שגברים התחילו להסתובב עם מכנסיים ארוכים שמגלים את העקב שלהם ונועלים נעליים חצאיות בלי גרביים. וראינו שהנחש פוגע באדם בעקב. **צל+חמה=173=עקב עה"כ**. שצל חמה הוא כוחו של קטב מרירי. של כוחות הטומאה. כוחות הערבוב, שמורידים את האדם למטה, לעקב, שם הם גומרים עליו.

כי צל וחמה יחד זה ערבוב, זה ערב רב, שמוריד אותך לעקב, למקום הנחש, למקום
ה'ענבים' – סמאל.

ובמקום הנמוך הזה, אתה לא תראה נכון. אתה תהיה סומא לאמת. אתה תראה תמוז,
אותיות 'מות-ז' במקום שתראה ז, ז=ח.

ובמקום הזה יבואו נגעים וצרות.

בראיה נכונה, ראייה דקדושה, יש ז' ואין חטא. אין ערבוב. יש סדר. שחרית, מנחה,
ערבית.

וצריך לדעת שכל הראייה האמיתית הכי גבוהה, היא בכלל לא בשכל. היא בכללים של
עץ חיים שזה מה שלמדנו היום. כללים של עץ חיים להתנהלות בחודש תמוז.

והכל בפרשת חקת, כי תיקון הראייה הוא הכח להגיע ליב"ק – בבחינת יחוד, ברכה,
קדושה, לעבור את מעבר יב"ק, להתחבר לכל שמות קו האמצע, ולנצח את התמוז.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

ולכן צריך לדעת שהעקב צריך להיות מכוסה. גם סנדלים זה לא מושלם, אבל בסנדלים לפחות יש מסגרת
סביב כל הרגל, אבל כשאדם תוחם את כל הרגל ומראה רק את העקב החשוף שלו, דהיינו, מדגיש אותו, זו
פרצה שקוראת לגנב, לכן, אל תעשו את זה בשום פנים ואופן, אלא אם כן אתם רוצים להתגרות בנחש.